

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 03.04.2019, sp. zn. 4 Tdo 259/2019, ECLI:CZ:NS:2019:4.TDO.259.2019.1

Číslo: 34/2019

Právní věta: Jestliže usnesením soudu došlo ke změně jednoho druhu v jiný druh ochranného opatření (např. soud změnil ústavní ochranné léčení na zabezpečovací detenci) anebo ke změně formy ochranného léčení (§ 99 odst. 5 tr. zákoníku), nejde o rozhodnutí, jímž bylo ve smyslu § 265a odst. 2 písm. e) tr. ř. obviněnému uloženo ochranné opatření, a proto proti takovému rozhodnutí není dovolání přípustné.

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 03.04.2019

Spisová značka: 4 Tdo 259/2019

Číslo rozhodnutí: 34

Číslo sešitu: 7

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Řízení o dovolání

Předpisy: § 265a odst. 2 písm. e) tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud odmítl dovolání obviněného R. H. proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 11. 2018, sp. zn. 7 To 343/2018, v trestní věci vedené u Okresního soudu Plzeň-jih pod sp. zn. 2 Nt 47/2015.

I.

Dosavadní průběh řízení

1. Usnesením Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 19. 10. 2018, sp. zn. 2 Nt 47/2015, bylo R. H. podle § 99 odst. 6 tr. ř. prodlouženo o dva roky ochranné ústavní sexuologické léčení, které mu bylo uloženo rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 15. 12. 1999, sp. zn. 6 T 31/99, ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2000, sp. zn. 61 To 154/2000.

2. Proti tomuto usnesení podala státní zástupkyně stížnost, o níž rozhodl usnesením ze dne 15. 11. 2018, sp. zn. 7 To 343/2018, Krajský soud v Plzni, který na jejím podkladě podle § 149 odst. 1 písm. a) tr. ř. napadené usnesení okresního soudu zrušil a sám znovu rozhodl tak, že podle § 99 odst. 5 tr. zákoníku a § 351a tr. ř. výše uvedené ochranné ústavní sexuologické léčení R. H. změnil na zabezpečovací detenci.

II. Dovolání a vyjádření k němu

3. Toto usnesení stížnostního soudu následně napadl obviněný R. H. prostřednictvím své obhájkyne dovoláním. V něm vymezil dovolací důvody podle § 265b odst. 1 písm. g), j) tr. ř.

4. V odůvodnění dovolání poukázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. [3 Tdo 791/2016](#) a [3 Tdo 992/2016](#) a nálezy Ústavního soudu sp. zn. [I. ÚS 55/04](#), podle nichž lze v odůvodněných případech v dovolání uplatnit i námitky procesního charakteru. V další pasáži dovolání pak popisuje průběh řízení před soudy nižších stupňů, v němž bylo dovolateli nakonec ochranné léčení přeměněno na zabezpečovací detenci, což se dověděl až z usnesení krajského soudu. Je toho názoru, že pro takové rozhodnutí nebyly splněny zákonné procesní, ale ani hmotněprávní podmínky, navíc když dřívější rozhodnutí Okresního soudu Plzeň-jih ze dne 10. 5. 2018, sp. zn. 2 Nt 52/2017, zde tvořilo překážku věci rozhodnuté. V závěru dovolání byl proto podán návrh, aby dovolací soud napadené usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

5. Nejvyšší státní zástupce se prostřednictvím státního zástupce činného u tohoto státního zastupitelství k podanému dovolání písemně vyjádřil. Nejprve rekapituloval průběh a výsledek provedeného řízení i obsah podaného dovolání a následně konstatoval, že ačkoli dovolatel dovozuje, že dovolání proti napadenému rozhodnutí je přípustné, ve skutečnosti tomu tak není. V případě dovolání jako mimořádného opravného prostředku je striktně omezena přípustnost jeho podání pouze proti pravomocným rozhodnutím soudu učiněným ve druhém stupni ve věci samé. Ustanovení § 265a odst. 2 tr. ř. pak taxativně stanoví okruh takovýchto rozhodnutí [státní zástupce činí jejich konkrétní výčet v souladu s ustanovením § 265a odst. 2 písm. a) až h) tr. ř.]. Jiná rozhodnutí pak za rozhodnutí ve věci samé pokládat nelze, a tudíž proti nim není dovolání přípustné. Podle státního zástupce dovolatel zřejmě shledává, že jím napadené rozhodnutí krajského soudu je rozhodnutím uvedeným v § 265a odst. 2 písm. e) tr. ř., ale tato úvaha je nesprávná. Předmětné rozhodnutí ve skutečnosti není rozhodnutím, jímž by bylo ochranné opatření uloženo, ale je rozhodnutím, kterým bylo ochranné opatření v podobě ochranného léčení pouze přeměněno na ochranné opatření ve formě zabezpečovací detence. Státní zástupce proto navrhl, aby podané dovolání bylo odmítnuto jako nepřípustné podle § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání.

III. Přípustnost dovolání

6. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že nezbytným předpokladem pro výkon přezkumné povinnosti dovolacího soudu je podání dovolání jako mimořádného opravného prostředku směřujícího proti pravomocnému rozhodnutí soudu ve věci samé, učiněného rozhodnutím soudu ve druhém stupni, pokud to zákon připouští (viz § 265a odst. 1 tr. ř.). Podle odst. 2 téhož zákonného ustanovení se rozhodnutím ve věci samé rozumí podle: písm. a) rozsudek, jímž byl obviněný uznán vinným a uložen mu trest, popřípadě ochranné opatření nebo bylo upuštěno od potrestání; písm. b) rozsudek, jímž byl obviněný obžaloby zproštěn; písm. c) usnesení o zastavení trestního stíhání; písm. d) usnesení o postoupení věci jinému orgánu; písm. e) usnesení, jímž bylo uloženo ochranné opatření; písm. f) usnesení o podmíněném zastavení trestního stíhání; písm. g) usnesení o schválení narovnání; nebo písm. h) rozhodnutí, jímž byl zamítnut nebo odmítnut řádný opravný prostředek proti rozsudku nebo usnesení uvedenému pod písmeny a) až g).

7. Z výše uvedeného výčtu je tak zřejmé, že dovoláním napadené usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 11. 2018, sp. zn. 7 To 343/2018, jímž zrušil usnesení soudu prvního stupně o prodloužení již dříve uloženého druhu ochranného opatření, a sám pak rozhodl o jeho přeměně v jiný druh ochranného opatření, není rozhodnutím ve věci samé ve smyslu § 265a odst. 2 písm. e) tr. ř. Nejedná se totiž o usnesení, jímž bylo obviněnému uloženo ochranné opatření, ale o rozhodnutí, kterým pouze

došlo k přeměně jednoho druhu v jiný druh ochranného opatření (obdobně viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 10. 2014, sp. zn. [3 Tdo 1314/2014](#), ze dne 23. 2. 2016, sp. zn. [6 Tdo 250/2016](#), nebo ze dne 31. 1. 2018, sp. zn. [8 Tdo 50/2018](#), či usnesení Ústavního soudu ze dne 2. 4. 2015, sp. zn. [I. ÚS 3951/14](#)). Proti takovému rozhodnutí tudíž není dovolání přípustné, i když v poučení usnesení stížnostního soudu je nesprávně uvedeno, že je proti němu dovolání přípustné. Na tomto místě je ale v této souvislosti třeba zdůraznit, že nikdo nemůže být nadán více právy, než která mu poskytuje zákon. Proto, jestliže zákon umožňuje podat dovolání pouze proti určitému v zákoně vymezenému okruhu rozhodnutí, nemůže být toto právo rozšířeno pouhým nesprávným zněním poučení v rozhodnutí soudu druhého stupně.

8. Z tohoto důvodu se pak dovolací soud nebyl oprávněn jakkoli zabývat ostatními námitkami dovolatele, namířenými proti průběhu řízení, v němž bylo ve svém výsledku rozhodnuto o přeměně jemu již dříve uloženého ochranného léčení na zabezpečovací detenci.

9. Na základě výše uvedeného tak nebylo možné než konstatovat, že dovolání R. H. směřuje proti rozhodnutí, které tímto mimořádným opravným prostředkem napadnout nelze, a proto muselo být odmítnuto jako nepřipustné podle § 265i odst. 1 písm. a) tr. ř.